

[Henry Christensen.]

Jeg tror altså, det er nødvendigt med den finanspolitiske stramning, der finder sted. Jeg tror også, det er rigtigt, at den finder sted på et tidspunkt, hvor vi kan håbe på og regne med, at den kan få den fornødne virkning. Jeg tror ikke, man med rimelighed kan føre arbejdsløhedsargumentet frem; jeg tror tværtimod, det forholder sig omvendt, at hvis dette land ikke i tide forsøger at værne omkring fundamentale led i sin økonomi, sin handelsbalance, sin betalingsbalance og sin valuta, så vil vi for alvor kunne komme i situationer inden alt for længe, hvor arbejdsløshed og andre alvorlige ting kunne blive helt anderledes effektive trusler.

Jeg vil gerne understrege, at jeg tror, det for ethvert ansvarligt parti her i det høje ting er sådan, at det er et formål for den økonomiske politik at søge gennemført så høj økonomisk effektivitet, aktivitet og beskæftigelsesniveau som muligt. Det er også formålet for venstres økonomisk-politiske overvejelser.

Jeg skal om det sidste lovforslag fra handelsministeren sige, at det er jo ikke en af de blomster, vi er allergladest for; der er også bestemmelser i det, som man kunne nære saglige betænkeligheder ved, men vi erkender, at enhver skærpelse, enhver midlertidig skærpelse af loven om indseende med priser har betydelige vanskeligheder også i henseende til at opfylde de normale, saglige lovgivningskrav, man kan stille. Jeg vil gerne føje til, at naturligvis lægger vi i venstre megen vægt på, at man søger så effektivt og så rimeligt, som det er muligt, en tilstrækkelig grad af prisstabilitet bevaret i det danske samfund. Vi tror, at dette lovforslag kan yde et vist bidrag dertil, og det kan understrege, hvad der måske ikke er det mindst vigtige, regeringens politiske vilje, sådan som den må komme til udtryk i den samlede økonomiske politik, til at søge prisstabiliteten fastholdt, således at vi ikke forringer Danmarks konkurrenceevne over for udlandet, og dette er et vigtigt moment. Ud fra de forudsætninger erklærer vi os også villige til at medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Jeg skal til slut blot endnu en gang understrege, at det, vi nu gør, er at reparere på ting, som dels har ydre, dels indre

årsager. Tilbage bliver — og det er den alvorlige understregning — at dette samfund altså endnu har en for stor mangel på balance imellem produktionsudvikling og indkomstudvikling; at få denne balance gjort større hører til en af de vigtigste opgaver for de kommende års økonomiske politik.

Niels Helveg Petersen: De indgreb, der i dag præsenteres, er efter det radikale venstres opfattelse nødvendige indgreb. De har en indre økonomisk begrundelse, og de har fået en ekstra økonomisk begrundelse ved den sidste tids begivenheder på det internationale valutamarked.

Jeg vil godt først gøre nogle bemærkninger om valutaisituationen.

Siden november 1967 har Vesteuropa nu 4 gange været rystet af valutauro. Første gang var, da England blev tvunget til at devaluere som følge af en spekulation imod det engelske pund, der igen havde sin basis i kroniske engelske underskud på betalingsbalancen. Anden gang var omkring et halvt år senere, da der satte voldsomme guldkøb ind, vendt hovedsageligt imod den amerikanske dollar. Tredje gang var sidste efterår, da den franske franc rystedes af en vældig guldflygt i forventning om en snarlig tysk revaluering. Fjerde runde af de europæiske valutavanskeligheder oplever vi i disse dage, hvor vi atter oplever en spekulation i tysk revaluering.

Disse internationale kriser afslører fundamentale svagheder i det internationale valutasystem. I hele efterkrigsperioden har der været stærke bestræbelser for at liberalisere den internationale handel. Disse bestræbelser har i vidt omfang båret frugt. Inden for fællesmarkedet er toldrestriktioner på samhandel med industrivarer fuldstændig forsvundet, og noget tilsvarende gælder for udviklingen inden for EFTA. Handelen mellem EFTA og EEC er under kraftig liberalisering som følge af Kennedyrunden, og der er også opnået en liberalisering i forholdet til USA, Canada og Japan.

Disse liberaliseringsbestræbelser er gået hånd i hånd med forsøg på at fastholde stabile valutakurser. Frihandel og stabile valutakurser indebærer hver for sig betydelige fordele, men de forudsætter en vis harmonisering af de enkelte landes øko-